Lieta Nr.A42515408
Nr.A5609-09/36

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Liepājā 2009.gada 30.decembrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese A.Kudrēviča,

piedaloties pieteicējam *V.Z.*,
atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes – Tieslietu ministrijas pārstāvei *Z.S.*,

atklātā tiesas sēdē Lielajā ielā 4, Liepājā 2009.gada 12.novembrī un 2009.gada 15.decembrī izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *V.Z.* pieteikuma par Tieslietu ministrijas faktiskās rīcības atzīšanu par prettiesisku.

Aprakstošā daļa

[1] 2008.gada 13.martā Administratīvajā rajona tiesā saņemts *V.Z.* (turpmāk arī – pieteicējs) pieteikums, kurā pieteicējs lūdz Tieslietu ministrijas faktisko rīcību atzīt par prettiesisku.

Pieteikums pamatots ar turpmāk minēto.

[1.1] Pieteicējs norāda, ka 2007.gada 12.martā pēc plkst.13:00 Liepājas tiesā zvērināta advokāte I.Kibelko viena atradās Liepājas tiesas civillietu un krimināllietu kancelejā, kur strādāja ar kancelejas vadītājas datoru, iegūstot un izdrukājot informāciju, kā arī pēc tam aizslēdza kanceleju ar savu atslēgu.

[1.2] 2007.gada 24.aprīlī Tieslietu ministrijā pieteicējam atteica pieņemt mutisku iesniegumu par minētajiem notikumiem Liepājas tiesā 2007.gada 12.martā.

[1.3] Pieteicējs uzskata, ka nav pamata ticēt Tieslietu ministrijas un Liepājas tiesas darbiniekiem, kuri nodarījuši pieteicējam morālo kaitējumu.

[2] 2008.gada 21.aprīlī Administratīvajā rajona tiesā saņemts Tieslietu ministrijas (turpmāk arī – atbildētāja vai ministrija) rakstveida paskaidrojums, kurā norādīts, atbildētāja neatzīst pieteikumu daļā par iestādes faktiskās rīcības atzīšanu par prettiesisku, norādot sekojošo.

[2.1] Satversmes 104.pantā ietvertā atsauce uz likumu norāda, ka tiesības vērsties valsts un pašvaldību iestādēs un saņemt atbildi pēc būtības nosakāmas saskaņā ar likumu.

Kārtību, kādā personām iespējams vērsties iestādēs un saņemt atbildes uz saviem iesniegumiem, sūdzībām vai priekšlikumiem, līdz 2008.gada 1.javārim regulēja likuma „Iesniegumu, sūdzību un priekšlikumu izskatīšanas kārtība valsts un pašvaldību institūcijās" normas.

Saskaņā ar minētā likuma 10.pantu valsts un pašvaldību institūciju vadītājiem vai viņu pilnvarotajām personām periodiski, bet ne retāk kā reizi mēnesī, jāpieņem apmeklētāji un atbilstoši savai kompetencei jāizskata apmeklētāju mutvārdos izteiktās sūdzības vai priekšlikumi.

Savukārt minētā likuma 13.pants noteic, ka, ja uz mutvārdu iesniegumu, sūdzību vai priekšlikumu nav iespējams tūlīt atbildēt, valsts vai pašvaldību institūcijas vadītājs vai viņu pilnvarotajā personām paziņo par to apmeklētājam un tūlīt noformē mutvārdu iesniegumu, sūdzību vai priekšlikumu rakstveidā.

[2.2] Ar Ministru prezidenta 2007.gada 26.aprīļa rezolūciju pieteicēja Ministru kabinetam 2007.gada 24.aprīlī mutvārdos iesniegtais iesniegums nodots ministrijai izskatīšanai un atbildes sniegšanai.

2007.gada 30.maijā atbildētāja pieteicējam sniedza atbildi.

[2.3] Atbildētāja norāda, ka saskaņā ar ministrijas automatizētās sistēmas datiem pieteicējs 2007.gadā ministrijā ar iesniegumiem vērsies 12 reizes.

Tādējādi pieteicējam netika liegta iespēja griezties ministrijā ar iesniegumu un likumā noteiktā kārtībā saņemt atbildi.

[2.4] Ministrija, ievērojot likuma normas un labas pārvaldības principu, pieņem un reģistrē gan rakstveidā, gan mutvārdos iesniegtus, gan elektroniski iesniegtus iesniegumus un sūdzības un likumā noteiktā kārtībā sniedz uz tiem atbildes.

[3] Pieteicējs tiesas sēdē uzturēja pieteikumā ietverto prasījumu, pamatojoties uz pieteikumā norādītajiem argumentiem. Papildus norādot, ka neatceras, vai vispār saņēmis Tieslietu ministrijas atbildi, bet tam arī nav nozīmes, jo atbilde bija jāsūta ierakstītā sūtījumā, bet tā tika nosūtīta vienkāršā vēstulē.

[4] Atbildētājas pārstāve tiesas sēdēs pieteicējas prasījumu neatzina, pamatojoties uz atbildē un rakstveida paskaidrojumā norādītajiem argumentiem. Papildus norādīja, ka, iespējams, atbilde netika sniegta tādēļ, ka pieteicējs to vēlējās saņemt uzreiz, kā arī tādēļ, ka mutiskais iesniegums bija krievu valodā. Tādējādi atbildētājs uzskata, ka pieteicējas pieteikums ir nepamatots un noraidāms.

Motīvu daļa

[5] Iepazinusies ar lietas materiāliem un tiesas sēdē uzklausījusi lietas dalībnieku paskaidrojumus, tiesa atzīst, ka pieteicēja pieteikums ***nav pamatots un tādēļ ir noraidāms*** turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

[6] Tiesa konstatē šādus faktiskos apstākļus.

[6.1] 2007.gada 24.aprīlī pieteicējs griezās Ministru kabinetā ar mutvārdu iesniegumu, kurā lūdza izskaidrot, uz kāda pamata Tieslietu ministrijā kancelejas vadītāja un ministra sekretāri atteikušies pieņemt pieteicēja mutvārdu iesniegumu *(lietas 49.lapa).*

[6.2] 2007.gada 26.aprīlī ar Ministru prezidenta rezolūciju pieteicēja Ministru kabinetam 2007.gada 24.aprīlī mutvārdos iesniegtais iesniegums nodots atbildētājai izskatīšanai un atbildes sniegšanai *(lietas 48.lapa).*

[6.3] 2007.gada 30.maijā atbildētāja pieteicējam sniegusi atbildi uz 2007.gada 24.aprīļa mutvārdu iesniegumu, kas tika iesniegts Ministru kabinetam, atbildē norādot, ka Tieslietu ministrijas kancelejas vadītāja rīkojusies atbilstoši likuma „Iesniegumu, sūdzību un priekšlikumu izskatīšanas kārtība valsts un pašvaldību institūcijās" prasībām *(lietas 46. – 47.lapa).*

[7] Tiesa konstatē, ka lietā pastāv strīds par to, vai Tieslietu ministrija, 2007.gada 24.aprīlī, atsakot pieņemt pieteicēja mutvārdu iesniegumu, ir rīkojusies prettiesiski.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 89.pantu faktiskā rīcība ir iestādes darbība publisko tiesību jomā jebkurā citādā veidā, nevis izdodot administratīvo aktu, ja privātpersonai uz šo darbību ir tiesības vai tai šīs darbības rezultātā ir radies vai var rasties tiesību vai tiesisko interešu aizskārums. Faktiskā rīcība ir arī iestādes bezdarbība, ja iestādei saskaņā ar tiesību normām bija vai ir pienākums izpildīt kādu darbību, kā arī iestādes sniegta izziņa.

No minētās tiesību normas izriet, ka faktiskā rīcība ir iestādes rīcība, kas neizpaužas tiesību akta veidā.

Šāds viedoklis ir atzīts arī tiesību doktrīnā. Faktiskā rīcība nedibina, negroza, nekonstatē un neizbeidz tiesiskās attiecības. Faktiskā rīcība ir vērsta nevis uz tiesisko seku radīšanu, bet gan uz faktisko seku radīšanu *(sk., J.Briede. Administratīvais akts. Rīga: Latvijas Vēstnesis, 2003. 42.lpp.).*

Tādējādi atbildes nesniegšana uz personas iesniegumu pēc būtības ir uzskatāma par iestādes faktisko rīcību APL izpratnē, jo tiek aizskartas personas tiesības saņemt no iestādes atbildi pēc būtības uz viņu interesējošiem jautājumiem.

Tomēr neatbildēšana uz iesniegumu kā faktiskā rīcība vērtējama tikai tad, ja persona iestādē ir vērsusies nevis ar lūgumu atrisināt konkrētu savas subjektīvās tiesības skarošu jautājumu, bet gan, lai iegūtu iestādes viedokli, izziņu vai informāciju par kādu sabiedrisku vai citu jautājumu, ar kuru personas subjektīvās tiesības izmainītas netiek *(sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2008.gada 11.janvāra spriedumu lietā Nr.SKA - 47).*

Tiesa izskatāmajā lietā konstatē, ka pieteicējs ir vērsies Tieslietu ministrijā nevis tādēļ, lai tiktu atrisināts konkrēti ***viņa*** subjektīvo tiesības skarošu jautājums, bet gan lai noskaidrotu pieteicēju interesējošu jautājumu. Tādējādi konkrētajā gadījumā Tieslietu ministrijas neatbildēšana uz pieteicēja iesniegumu ir vērtējama kā iestādes faktiskā rīcība.

[8] Uz strīdus rašanās brīdi, tas ir, uz 2007.gada 24.aprīlī, kārtību, kādā valsts un pašvaldību institūcijas pieņem un izskata fizisku un juridisku personu iesniegumus, sūdzības un priekšlikumus, noteica Latvijas Republikas Satversmes 104.pants, likums „Iesniegumu, sūdzību un priekšlikumu izskatīšanas kārtība valsts un pašvaldību institūcijās" (zaudējis spēku ar 2008.gada 1.janvāri),Valsts valodas likums un Ministru Kabineta 1995.gada 18.aprīļa noteikumi Nr.99 „Noteikumi par iesniegumu, sūdzību un priekšlikumu lietvedību valsts un pašvaldību institūcijās" (zaudējuši spēku ar 2008.gada 1.janvāri).

Latvijas Republikas Satversmes 104.pants noteic, ka ikvienam ir tiesības *likumā paredzētajā veidā* vērsties valsts un pašvaldību iestādēs ar iesniegumiem un saņemt atbildi pēc būtības.

Likuma „Iesniegumu, sūdzību un priekšlikumu izskatīšanas kārtība valsts un pašvaldību institūcijās" 1.pants noteica, ka ikvienai fiziskajai un juridiskajai personai ir tiesības griezties valsts un pašvaldību *institūcijās* ar mutvārdu un rakstveida iesniegumiem, sūdzībām un priekšlikumiem un saņemt atbildi pēc būtības šajā likumā noteiktajā kārtībā.

[9] Tiesa konstatē, ka pieteicējs 2007.gada 24.aprīlī vērsies Tieslietu ministrijā, vēlēdamies, lai tiek noformēts viņa mutiskais iesniegums.

Pieteicēja pārstāve tiesas sēdē paskaidroja, ka mutiskus iesniegumus jāpieņem ne tikai iestādes vadītājam, kā sākotnēji to norādīja, bet gan arī iestādes kancelejā. Prakse Tieslietu ministrijā esot tāda, ka kancelejā ierodas juriskonsults, kurš pieraksta mutisko iesniegumu.

Šajā gadījumā pastāvot divas iespējas, kādēļ netika pieņemts pieteicēja mutisks iesniegums – vai nu pieteicējs vēlējās atbildi saņemt nekavējoši vai arī mutiskais iesniegums tika izteikts krievu valodā, kas nav Latvijas valsts valoda.

Tiesas ieskatā, konkrētajā lietā nav iespējams tas, ka pieteicējs būtu vēlējies saņemt atbildi nekavējoties, jo ir acīm redzami, ka pieteicēja mērķis bija veikt pārbaudi Liepājas tiesā. Tādējādi būtu absurdi vēlēties saņemt atbildi nekavējoties.

Savukārt attiecībā uz to, ka pieteicējs savu mutisko iesniegumu pieteicis krievu valodā, tiesai šaubas nerodas. Tiesa savu nostāju pamato ar sekojošo.

Pieteicējs tiesas sēdē nepārprotami uzsvēra uz to, ka viņš nevienā iestādē nerunās latviešu valodā, kā arī neiesniegs iesniegumus latviešu valodā, jo ar Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 14.pantu Latvijā ir aizliegta valodas diskriminācija. Pieteicēja ieskatā, tas nozīmē, ka jebkurā iestādē var vērsties tādā valodā, kādu cilvēks

prot. Bez tam, šajā gadījumā, pieteicēja prāt, noticis noziegums, kas prasa nekavējošu rīcību.

[10] Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 14.pants noteic, ka šajā Konvencijā minēto tiesību un brīvību īstenošana tiek nodrošināta bez jebkādas diskriminācijas – neatkarīgi no dzimuma, rases, ādas krāsas, valodas, reliģijas, politiskajiem vai citiem uzskatiem, nacionālās vai sociālās izcelsmes, piederības kādai mazākumtautībai, mantiskā stāvokļa, kārtas vai cita stāvokļa.

Tiesa pilnībā pievienojas atbildētāja pārstāves paustajam viedoklim, ka neviena šās konvencijas daļa negarantē valodas brīvību saskarē *ar valsts institūcijām*.

Kā norādījusi Eiropas Cilvēktiesību Tiesa, ir jāņem vērā tas, ka [..] Konvencija *per se* negarantē ne tiesības lietot noteiktu valodu attiecībās ar valsts iestādēm, ne tiesības saņemt informāciju savā izvēlētajā valodā *(Lieta: Juta Mentzen alias Mencena pret Latviju. Eiropas Cilvēktiesību Tiesas 2004.gada 7.decembra lēmums).*

[11] Valsts valodas likuma 10.panta trešajā daļā noteikts, ka dokumentus svešvalodā no personām pieņem, ja tiem pievienots Ministru kabineta (*Ministru kabineta 2000.gada 22.augusta noteikumi Nr.291 „Kārtība, kādā apliecināmi dokumentu tulkojumi valsts valodā”*) noteiktajā kārtībā vai notariāli apliecināts tulkojums valsts valodā.

Līdz ar to secināms, ka valsts un pašvaldību iestādes, kā arī tiesu sistēmai piederīgās iestādes pieņem un izskata dokumentus, kas noformēti valsts valodā, kā arī dokumentus, kas noformēti svešvalodā un kuriem pievienots Ministru kabineta 2000.gada 22.augusta noteikumu Nr.291 „Kārtība, kādā apliecināmi dokumentu tulkojumi valsts valodā” noteiktajā kārtībā vai notariāli apliecināts tulkojums valsts valodā. Savukārt atsevišķos steidzamos un ārkārtas gadījumos iesniegumus pieņem arī svešvalodā.

Valsts valodas likuma 10.panta otrā un trešā daļa paredz, ka valsts un pašvaldību iestādes, tiesas un tiesu sistēmai piederīgās iestādes, kā arī valsts vai pašvaldību uzņēmumi (uzņēmējsabiedrības) no personām pieņem un izskata dokumentus *tikai valsts valodā*. Šā panta noteikumi neattiecas uz personu iesniegumiem policijas un ārstniecības iestādēm, glābšanas dienestiem un citām iestādēm steidzamos medicīniskās palīdzības izsaukuma gadījumos, noziegumu izdarīšanas vai citu likumpārkāpumu gadījumos, kā arī tad, kad tiek izsaukta neatliekamā palīdzība ugunsgrēka, avārijas vai citos nelaimes gadījumos.

Tiesas ieskatā, minētās normas mērķis ir garantēt to, lai nekavējoties novērstu tiešus draudus, piemēram, valsts drošībai, sabiedriskajai kārtībai, videi, personas dzīvībai, veselībai un mantai. Savukārt konkrētajā gadījumā tiesa nekonstatē, ka būtu pastāvējusi nepieciešamība nekavējoties novērst tiešus draudus.

[12] Tiesa, apkopojot iepriekš minēto, secina, ka nevienai valsts pārvaldes iestādei nav pienākums pieņemt no personām iesniegumus, kas noformēti citā, nevis valsts valodā.

Šāda prasība vienlīdz attiecas gan uz pieteicēju, gan jebkuru citu personu, kas vēršas ar iesniegumiem valsts pārvaldes vai tiesu iestādēs. Minētais apstāklis izslēdz diskrimināciju, jo nav konstatējams, ka, pastāvot vienādiem apstākļiem, izvirzītās prasības būtu atšķirīgas. Turklāt šāda prasība ir leģitīma un nepieciešama demokrātiskā sabiedrībā, un tās mērķis ir nodrošināt valsts pārvaldes normālu funkcionēšanu atbilstoši Latvijas Republikas Satversmei, kuras 4.pantā ir noteikts, ka valsts valoda Latvijas Republikā ir latviešu valoda.

Tiesa norāda, ka privātpersonas tiesību un tiesisko interešu aizsardzība tiek īstenota to privātpersonas tiesību ietvaros, ko tai piešķir tiesību normas. Taču minētā tiesību norma neatbrīvo privātpersonu no tiesību normās noteiktās kārtības, kādā viņai ir iespējams īstenot savas tiesības. Tādējādi pieteicējam, vēršoties iestādē, bija pienākums ievērot tās tiesību normas, kas noteic iesniegumu iesniegšanas kārtību.

[13] Attiecībā uz pieteicēja viedokli par to, ka tikai Tieslietu ministrija nepieņem viņa iesniegumus krievu valodā, tiesa norāda sekojošo.

Administratīvā procesa likuma 5.pants noteic, ka administratīvajā procesā, it īpaši pieņemot lēmumu pēc būtības, iestāde un tiesa piemērojamo tiesību normu ietvaros *veicina privātpersonu tiesību un tiesisko interešu aizsardzību*.

Privātpersonu tiesību ievērošanas princips (kas ir viens no administratīvā procesa pamatprincipiem) ir cieši saistīts arī ar labas pārvaldības principu, kas atrunāts Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10.panta piektajā daļā.

Kā izriet no privātpersonu tiesību ievērošanas un labas pārvaldības principa būtības, uz šiem principiem balstās taisnīgs administratīvais process iestādē un tiesā.

Labas pārvaldības principa būtība izpaužas ne tikai objektivitātē, vai administratīvā akta pamatošanā, vai personas uzklausīšanā, bet arī tajā, ka iestāde cenšas panākt vienkāršotu administratīvo procesu. Konkrētajā gadījumā tiesa pieļauj, ka tā būtu arī mutiska iesnieguma iztulkošana.

Vienlaikus tiesa vērš uzmanību uz to, ka Administratīvās rajona tiesas tiesvedībā atrodas vairākas lietas, kurās *V.Z.* kā pieteicējs vai pieteicēju pārstāvis ir iesniedzis pieteikumus, kas rakstīti valsts valodā. Minētais apliecina to, ka pieteicējam ir nepieciešamās prasmes arī iesnieguma noformēšanai valsts valodā. Tiesa var pieļaut, ka pieteicēja vārdā šos pieteikumus un iesniegumus uzraksta cita persona, bet arī tādā gadījumā pieteicējam bija iespējams palūgt kādai personai uzrakstīt iesniegumu Tieslietu ministrijai, vēl jo vairāk tādēļ, ka no iespējamā tiesību normu pārkāpuma brīža Liepājas tiesā 2007.gada 12.martā, līdz brīdim, kad pieteicējs ieradās Tieslietu ministrijā 2007.gada 24.aprīlī, bija pagājis jau viens mēnesis un 12 dienas. Minētais, citstarp, apliecina arī to faktu, ka pieteicējs neuzskatīja šo notikumu Liepājas tiesā par tādu noziedzīgu nodarījumu vai negadījumu, kas prasa operatīvu rīcību tā novēršanai (kas dotu pieteicējam iespēju iesniegt iesniegumu valodā, kas nav valsts valoda).

[14] No lietas materiāliem izriet, ka pieteicējs 2007.gada 24.aprīlī vērsies Ministru kabinetā ar mutisku iesniegumu *(lietas 49.lapa),* kas 2007.gada 26.aprīlī ar rezolūciju nodots izvērtēšanai Tieslietu ministram *(lietas 48.lapa).*

Tieslietu ministrija 2007.gada 8.maijā *(lietas 75.lapa)* paziņojusi, ka sakarā ar nepieciešamību iegūt papildu ziņas, atbilde pieteicējam tiks nosūtīta likuma „Iesniegumu, sūdzību un priekšlikumu izskatīšanas kārtība valsts un pašvaldību institūcijās" 8.panta pirmās daļas 3.punktā norādītajā 30 dienu termiņā. 2007.gada 18.maijā *(lietas 76.lapa)* Tieslietu ministrija pieteicējam paziņojusi par to, ka objektīvu iemeslu dēļ 30 dienu termiņu ievērot nav iespējams, tādēļ atbilde pieteicējam tiks nosūtīta pēc papildu pārbaudes veikšanas.

Saskaņā ar likuma „Iesniegumu, sūdzību un priekšlikumu izskatīšanas kārtība valsts un pašvaldību institūcijās" 8.panta pirmo daļu valsts vai pašvaldības institūcijai, kas saņēmusi iesniegumu, sūdzību vai priekšlikumu, tas jāreģistrē Ministru kabineta noteikumos paredzētajā kārtībā un jāpieņem viens no šādiem lēmumiem:

1) [..]

2) 15 dienu laikā atbildēt iesniedzējam, ja iesnieguma, sūdzības vai priekšlikuma izskatīšanai nav nepieciešama papildu pārbaude vai nav jāpieprasa papildu ziņas;

3) 30 dienu laikā atbildēt iesniedzējam, ja iesnieguma, sūdzības vai priekšlikuma izskatīšanai *ir nepieciešama papildu pārbaude vai jāpieprasa papildu ziņas*; šādos gadījumos par papildu pārbaudi jāpaziņo iesniedzējam. Ja *objektīvu iemeslu dēļ* 30 dienu termiņu nav iespējams ievērot, par to *jāpaziņo iesniedzējam.*

Tiesa konstatē, ka atbildētāja ir ievērojusi prasību paziņot iesniedzējam par to, ka objektīvu iemeslu dēļ nav iespējams ievērot 30 dienu termiņu.

Tiesai konkrētajā gadījumā nerodas šaubas par to, ka atbildētāja tiešām ir pieprasījusi nepieciešamo informāciju, lai noskaidrotu pieteicēja interesējošo jautājumu, un tas ir bijis par iemeslu tam, ka netika ievērots noteiktais 30 dienu termiņš.

[15] Tiesa konstatē, ka Tieslietu ministrija atbildi uz pieteicēja iesniegumu ir sniegusi 2007.gada 30.maijā *(lietas 77.-78.lapa).*

Atbildētāja kā pierādījumu tam ir iesniegusi lietā Latvijas Pastam 2007.gada 30.maijā nodoto vēstuļu sarakstu *(lietas 84.-85.lapa).*

Tiesa neuzskata par pamatotu pieteicēja viedokli par to, ka atbilde bija jānosūta ierakstītā sūtījumā. APL 70.panta otrā daļa, citstarp noteic, ka ja pa pastu sūta adresātam nelabvēlīgu *administratīvo aktu*, to noformē kā ierakstītu pasta sūtījumu.

Konkrētajā gadījumā Tieslietu ministrijas 2007.gada 30.maija atbilde *nav administratīvais akts*, bet gan iestādes atbilde. Minēto apliecina tiesas secinājumi šā sprieduma [7] punktā.

Vienlaikus tiesa norāda, ka kritiski vērtējams pieteicēja paskaidrojums par to, vai Tieslietu ministrijas 2007.gada 30.maija atbildi pieteicējs ir vai nav saņēmis. Pieteicējs tiesas sēdē izvairījās no konkrētas atbildes sniegšanas, norādot uz to, ka tam nav nozīmes, vai viņš ir saņēmis atbildi vai nav to saņēmis, jo atbilde bija jānosūta ierakstītā sūtījumā, kas netika izdarīts. Tiesas ieskatā šāda pieteicēja izvairīšanās no atbildes sniegšanas uz tiesas jautājumu ir vērtējama kā savu pienākumu negodprātīga nepildīšana.

[16] Apkopojot iepriekš konstatēto, tiesa secina, ka atbildētāja ir sniegusi pieteicējai atbildi uz viņa iesniegumu pēc būtības, atbildot uz pieteicēja jautājumiem. Tāpat tiesa secina, ka atbildētājai 2007.gada 24.aprīlī nebija pienākums pieņemt pieteicēja krievu valodā izteikto mutvārdu iesniegumu. Tas, ka cita iestāde – šajā gadījumā – Ministru kabinets, šādu iesniegumu ir pieņēmis, neliecina par to, ka tā bija jārīkojas arī Tieslietu ministrijai, jo neviena tiesību norma to neparedz.

R e z o l u t ī v ā d a ļ a

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, 329., 331., 332.pantu un Iesniegumu likuma 10.panta ceturto daļu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt *V.Z.* pieteikumu.

Atzīt Tieslietu ministrijas faktisko rīcību, 2007.gada 24.aprīlī nepieņemot *V.Z.* mutisko iesniegumu, par tiesisku.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamentā trīsdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Liepājas tiesu namā Lielajā ielā 4, Liepājā.

Tiesnese A.Kudrēviča